

www.jizni-mesto.evangnet.cz/parzany

Ulrich Parzany

Křesťan.

Věřit.

Žít.

Cesta s Ježíšem

Obsah

Úvod	
<i>Lidé cesty – Proč vznikla tato kniha?</i>	7
1. Obrácení	
<i>Jak a kdy to začíná?</i>	13
2. Modlitba	
<i>Vztahy žijí rozhovorem</i>	27
3. Bible	
<i>Boží milostný dopis a kniha života</i>	49
4. Křesťanský sbor	
<i>Kdo je sám – zahyne! Ale společně to také není jednoduché!</i>	71
5. Služba	
<i>Jsmo obdarováni a budeme použiti</i>	83
6. Posvěcení	
<i>Bůh nás chce změnit</i>	97
7. Útoky – pokušení a zkoušky	
<i>Jenom mrtvé ryby plavou s proudem</i>	115
8. Smrt	
<i>Jak zmoudřet</i>	125
9. Boží soud	
<i>Bůh je garantem lidské důstojnosti</i>	133
10. Nebe	
<i>To nejlepší ještě přijde!</i>	145
Poznámka závěrem	
<i>Pokud máte otázky</i>	155

Úvod

Lidé cesty

Proč vznikla tato kniha?

V německy mluvící Evropě je zhruba 65 milionů lidí, kteří jsou členy křesťanských církví: v Německu 54 milionů, v Rakousku 5,8 milionu, ve Švýcarsku 5,5 milionu. V České republice se při sčítání lidu v roce 2011 přihlásilo k nějaké křesťanské církvi (údaj o členství v církvi byl dobrovolný) přibližně 2,2 milionu lidí.

Můžeme je ale automaticky označit za křesťany? Chápu se tak vůbec oni sami?

Mnozí by na tuto otázku odpověděli: „A proč ne?“ V Německu ale chodí v neděli do kostela na bohoslužby jen čtyři procenta všech členů církve. Co znamená pro zbylých devadesát šest procent označení „křesťan“? A musí být křesťané nutně členy nějaké církve? Existuje určitě nemálo lidí, kteří nepatří k žádné církvi, a přesto se nějakým způsobem cítí být křesťany. A mnozí to i říkají.

Tedy: Kdo je to vlastně křesťan? Je vůbec možné na tuto otázku jasně odpovědět? Existuje na to určitě řada různých pohledů.

Dovolím si být natolik drzý, že na tuto otázku odpovím v této knize. Co tím sleduji?

Proč vznikla tato kniha?

Chci nabídnout informace, aby se věci vyjasnily. Předpokládám totiž, že si to přeje mnoho lidí. Setkávám se s lidmi, kteří se velmi rozhodně hlásí k tomu, že chtějí být křesťané. Nemají ale zcela jasno v tom, co to znamená. A nejsou si jisti, jestli je vůbec možné mít v tom jasno. Znejišťuje je změť hlasů, které slyší kolem sebe.

Chci provokovat, protože vidím, že mnozí se za mlhu nejasností schovávají. Podle motto: Co nevím, to mě nijak nepálí. S lítostí musím říci, že v církvích dnes ve velkém zůstáváme dlužni jasnou a dobře odůvodněnou odpověď na otázku: Kdo je křesťan a jak se stát křesťanem?

A chci vás pozvat k tomu, abyste se stali křesťany. Je mi jasné, že pozvání je možné přijmout i odmítnout. Těší mne, že žijeme ve svobodné společnosti, kde nelze nikoho nutit k tomu, aby něčemu věřil. Doby státního náboženství jsou díky Bohu pryč. Pokusy vnutit lidem křesťanství za pomoci státní moci hodnověrnosti křesťanské víry velmi uškodily. Mnozí lidé v církvích proto dnes odmítají zaujmout jasná stanoviska. To je ale podle mého soudu zcela chybné.

Ve svobodné společnosti je naopak potřeba jasně – soukromě i veřejně – zaujímat stanoviska a zastávat přesvědčení. Jen tak si můžeme vytvořit na věc názor a rozhodnout se. Rozhovory i kritické střety musí probíhat pokojným způsobem. Bez hrozby násilí a bez používání násilí. Žádá si to jedna z politických ctností, tolerance, která umožňuje soužití v demokratické společnosti.

Označení křesťan – kristovec

Kde se ale vzalo označení „křesťan“? Představuji si to asi takhle:

Rufus se otočil a nataženou rukou ukázal na skupinu mužů: „Tohle jsou *christiano*i.“

„*Christiano*i? Co je to za národ? Nikdy jsem o nich neslyšel,“ odpověděl udiveně jeho kolega Nikanor a pokoušel se přijít na to, zda je na těch mužích něco zvláštního. V této metropoli, čtvrtém největším městě Římské říše, mohl člověk potkat lidi všech barev a slyšet nesčetné množství jazyků a dialektů. Multikulturní město. Skoro pět set tisíc obyvatel měla Antiochie na Orontu, hlavní město římské provincie Sýrie.

„Co jsou ti *christiano*i zač?“ zeptal se Nikanor za chůze ještě jednou zvědavě. Oba byli na cestě za nějakým obchodem.

„Patří k nějaké židovské sektě. Ale nejsou to jenom Židé. Patří k nim lidé z celého světa. I pár mišenců. Pořád mluví o nějakém Ježíši Kristu. Jako by bez něho vůbec nemohli žít. Pořád jen tenhle Ježíš Kristus.“

„Nějaká politika?“

„Nevím to přesně. V každém případě berou toho Krista velmi vážně. A pokud jsem zatím zjistil, myslí a žijí docela jinak, než ostatní. Možná by tomu řekli kristovský styl. Proto jim říkám *christiano*i – kristovci.“

Možná to tak bylo. Jednou musel někdo jako první v této metropoli použít pro Ježíšovy následovníky označení „*christiano*i“ – křesťané, doslova kristovci. V Bibli, přesněji v Novém zákoně, v jedenácté kapitole Lukášovy knihy Skutků, čteme: „Právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni kristovci – křesťané“ (Skutky 11, 26).

Tady musíme upozornit na jednu zvláštnost českého označení. Slovo křesťan je v češtině odvozeno od slova křest a tím se oslabuje jeho původní zvuk i význam. V řečtině, jazyku Nového zákona, je slovo *christianos* odvozeno od slova Kristus (*Christos*), ne od slova křtít (*baptizein*). Stejně je to ve většině jazyků, třeba v němčině (*Christus – Christen – taufen*) nebo angličtině (*Christ – Christians – baptize*). Proto by bylo přesnější používat slovo kristovec.

Bylo to tedy evidentně označení, které pro ně vymyslela antiochijská veřejnost. Bylo míněno posměšně? Ti, co šílí z Krista? Bylo v tom uznání a respekt? Dotyční každopádně jednoho dne zjistili, že jim tak říkají, a přijali to označení jako velmi výstižné: „Ano, když o nás mluvíte, musíte zároveň mluvit o Ježíši Kristu. On je střed našeho života. Jemu vděčíme za všechno. Podle něho se orientujeme. Když o nás mluvíte, aniž byste mluvili o Ježíši Kristu, neřekli jste o nás vlastně to nejpodstatnější.“

V antickém velkoměstě Antiochii na Orontu to tedy začalo. Dnes se to město jmenuje Antakya, leží v jižním Turecku a má nějakých 188 000 obyvatel. Označení „kristovec“ pro Ježíšova následovníka se velmi rychle rozšířilo. Bylo označením pro jasně profilovaný, Ježíšem Kristem formovaný život. Ve svém prvním dopise, který napsal křesťanům v rozlehlé oblasti dnešního západního a severního Turecka, píše Petr: „Kdo trpí za to, že je křesťan (kristovec), ať se nestydí, ale slaví Boha, že smí nosit toto jméno“ (1. Petrova 4, 16).

Než byli křesťané pojmenováni „kristovci“, říkalo se jim prostě „žáci Ježíše Krista“ nebo „lidé cesty“. Toto druhé označení najdeme ve zprávě o obrácení pozdějšího apoštola Pavla (Skutky 9, 2). Proč „lidé cesty“?

Kdo věří v Ježíše Krista, vydává se s ním na cestu, aby s ním žil a učil se od něho. Učení samozřejmě souvisí také s hlavou. Ale učit se u Ježíše nebylo a není jen věcí hlavy, jde také o nohy. Ježíš o sobě řekl: „Já jsem cesta.“ Kdo mu důvěruje, nezastává jen nějaké stanovisko či názor, nestojí na místě, ale jde cestou života.

Na cestě

Já po této cestě života jdu. Můžu vyprávět, jak tato cesta začala a jak probíhala. Byly tam pohodlné úseky i místa plná výmolů a dalších překážek. Někdy mířila dolů, občas příkře nahoru. Někdy jsem šel sám a užíval si svoji samotu. Nezřídka mne ale toto osamění také skličovalo a bál jsem se. Na dlouhých úsecích cesty jsem měl spolupoutníky. Pestrá společnost, musím říci. Někteří byli skutečně zábavní, osvěžující a nápomocní, právě na namáhavých úsecích cesty. Mnozí mi šli na nervy. A já pravděpodobně mnoha svým spolupoutníkům také. Nikdy jsem neviděl daleko před sebe. Ale postupoval jsem vpřed jednoduše krok za krokem. Když se podívám nazpět, vím, odkud jsem přišel, a umím popsat jednotlivé úseky cesty. Dostatečně jasný popis cesty jsem našel v Bibli. Jak to – o tom bude řeč později.

Důležité je: každá cesta života je jedinečná. Ježíš sice řekl: „Já jsem cesta, pravda a život; nikdo nepřichází k Otci (tedy k Bohu) než skrze mne“ (Jan 14, 6). Ale cesty lidí k Ježíši jsou tisícírozně rozmanité, i když Ježíš je pro nás všechny ten samý. Odpovídá to Boží tvořitelské rozmanitosti. Bůh si vůbec nelibuje v sériové produkci.

Chci v této knize popsat cestu s Ježíšem v deseti kapitolách. Ne, nebude to deset navzájem na sebe navazujících úseků cesty, není to žádný detailní popis, kudy jít. Začínám sice začátkem cesty, obrácením, a v poslední kapitole píšu o cíli cesty, o nebi. Osm kapitol mezi tím pojednává o krásách, výzvách, nebezpečích a pomoci na této cestě. Přestože každý z nás jde svou jedinečnou životní cestou, všichni proděláváme určité typické zážitky a zkušenosti. Setkáváme se

s určitými výzvami a šancemi. Děláme žel i chyby. A ve velmi různých situacích, kdy se dostavuje neúspěch, zakoušíme neuvěřitelnou spolehlivost a mocnou pomoc vzkříšeného Pána Ježíše Krista.

Při čtení této knihy si sami uděláte obrázek o tom, kde na této cestě se nacházíte vy. Na konci každé kapitoly proto najdete rámeček s několika otázkami, které vám mají pomoci zrekapitulovat, co jste si přečetli, a vztáhnout to na vlastní život.

Doufám, že vám tato kniha pomůže udělat si jasno. Možná zažijete i nějaká překvapení. I když se pokouším předjímat otázky a odpovídat na ně, jistě se objeví nějaké další. Můžete je prohodit ve skupině lidí, s nimiž budete tuto knihu společně číst.

Křesťan. Věřit. Žít. Už titul knihy naznačuje, že nepůjde o nějaké nábožensky nebo církevně okrajové téma. Všichni se musíme každodenně spoléhat na lidi i určité danosti. Spoléháme na to, že vzduch, voda a jídlo nejsou otrávené, že domy a mosty se nezřítí, že nás lidé neobelžou a nepodvedou. Věříme, aniž si můžeme všechno dopředu ověřit. Teprve zpětně zjišťujeme, zda byla naše víra oprávněná, nebo byla klamná. Náš život závisí na tom, zda se naše víra opírá o platná fakta, nebo zda jsme se mylili.

Každý člověk tedy věří – otázka je, čemu věří. Nemůžeme žít bez toho, abychom důvěřovali – někomu, něčemu. Přemýšlíme-li tedy o tom, co znamená být křesťanem, jde vposledu o základní otázky víry a života.

Zvu vás, abyste se vydali na průzkum nabídky Ježíše Krista. Jak vypadá cesta, na kterou nás zve Ježíš Kristus? Jak začíná? Podle čeho se můžete orientovat? Jsou na této cestě milníky? A jaké? Jaké výzvy a překážky? Jaké šance? Jaká nebezpečí? Co je cíl cesty?

Kapitola 1

Obráčení

Jak a kdy to začíná?

Ježíš to řekl docela jasně hned na začátku svého veřejného působení. Evangelista Marek píše, že Ježíš přišel do Galileje v severním Izraeli a kázal evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium“ (Marek 1, 15). Bůh to už delší dobu ohlašoval izraelskému lidu prostřednictvím svých proroků, jak se můžeme dočíst ve Starém zákoně. Teď ta chvíle nastala. V Ježíši přišel k nám lidem sám Bůh s celou svou mocí jako Stvořitel světa a Pán universa. Jaká je adekvátní lidská reakce? Obratťe se! Změňte směr svého života o sto osmdesát stupňů a důvěřujte Božímu zaslíbení!

Stejně jasně to říká apoštol Petr padesát dní po Ježíšově vzkříšení. Boží Duch naplnil jeho i ostatní učedníky, takže statečně a jasně vyprávěli o Ježíši, jeho divech, jeho ukřižování a vzkříšení. Stručně shrnutí určitě delší Petrovy řeči končí větou: „Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem“ (Skutky 2, 36).

Posluchači jsou tím hluboce zasaženi a ptají se: „Co máme dělat?“ Pochopili, že v jejich životě se musí něco stát. Reakce: „Hezké kázání, možná o tom někdy pouvažujeme,“ teď nepřichází v úvahu. Jasná Petrova odpověď zněla: „Obratťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Duchu svatého“ (Skutky 2, 38). I tady je na začátku obrat směru života o sto osmdesát stupňů.

Jeden ze svých prvních dopisů napsal apoštol Pavel mladému křesťanskému sboru v severořeckém přístavním městě Tesalonika (Soluň). Ve městě pracoval jen krátce, pak musel utéct. Ale Bůh tam přesto dal vzniknout živému, příkladnému křesťanskému sboru. Pavel jim pln radosti a díky píše, že si po celé zemi vyprávějí, jak se Tesaloničtí stali křesťany: „Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu“ (1. Tesalonickým 1, 9–10).

Obrácení je silné slovo. Popisuje zásadní, definitivní obrat života. Už žádné sem a tam. Už žádné kličkování, neustálá změna směru. Už ani žádné sebestředné točení se v kruhu. Obrácení je definitivní, nezvratný návrat člověka, který od Boha utekl a zapomněl na něj, zpět do Boží náruče, do Otcovy náruče.

Proč je ale obrácení tak důležité? Je vůbec nutné? Náboženství přece dnes považujeme spíše za nabídku vedle mnoha jiných možností v supermarketu životních stylů. První zásadní odpověď zní: Pokud je Bůh jenom nějaká iluze, je obrácení k němu věcí vlastního vkusu. Není životně nutné. Pokud ale Bůh skutečně existuje a je Stvořitel světa, pak se náš život může zdařit pouze v případě, že tuto skutečnost vezmeme vážně. Nevezmeme-li to na vědomí, zkrachujeme.

Ježíš ale vystoupil s nárokem, že v něm k nám přichází a dává se nám poznat sám Bůh, Stvořitel. Bůh to potvrdil tím, že ukřižovaného Ježíše vzkřísil z mrt-

Ve své nesmírné lásce nás Bůh přijímá takové, jací jsme. Zprávy evangelií ukazují, jak Ježíš doslova provokativním způsobem přijímal do společenství svého stolu i života lidi, v jejichž přítomnosti by slušní lidé tehdejší společnosti nechtěli být ani spatřeni. Nejskandálnější byly Ježíšovy kontakty s „mafianý“ tehdejší doby, s takzvanými celníky. Nebyli to celní úředníci v našem pojetí. Byli to kolaboranti s římskou okupační mocí a násilím vymáhali z obyvatelstva přemrštěné daně. Byli bohatí. Ale jejich peníze byly špinavé. Lidé je nenáviděli a báli se jich.

Že Ježíš s takovými „týpky“ jedl (jídlo je v Orientu výrazem společenství), považovali vážení židovští občané za pohoršení. Nejkriklavější byl případ Zachaea, mafiánského bosa z Jericha (Lukáš 19, 1–10). Ježíš se pozval do jeho vily, aniž předtím zkritizoval krivdy, jichž se dopustil. A slušní lidé na to zareagovali s odpovídajícím rozhořčením.

Ale Ježíš tím demonstroval: Bůh přijímá lidi takové, jací jsou. Nevyžaduje změnu jednání jako vstupní podmínku. Ježíš neměl strach z kontaktu ani morální předsudky.

Toto láskyplné přijetí a akceptování, které od nás nevyžaduje žádné vstupní předpoklady, je výrazem Boží milosti. Milost je dar, ne odměna za nějaký prokázaný výkon.

Aby nevzniklo nějaké nedorozumění...

Toto přijetí bez jakýchkoli podmínek ovšem neznamená, že Bůh nepovažuje zlo za příliš zlé. Nenávidí zlo, ale miluje člověka, který zlo spáchal. Že to Bůh takto rozlišuje, je naše záchrana. Boží láska a milost nás ovšem nesmí vést k závěru, že Bůh zlo schvaluje. Tomuto nedorozumění žel dnes propadá velmi mnoho lidí. Mají za to, že když nás Bůh přijímá, jací jsme, znamená to, že můžeme zůstat takoví, jací jsme. To je veliký omyl. Bůh se v žádném případě nestane naším komplicem.

I mafiánský bos v Jerichu náhle vstává a říká Ježíši: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně“ (Lukáš 19, 8). Je to dramatická a radikální proměna jeho života.

Je to tak i ve známém příběhu o cizoložnici (Jan 8, 1–11). Náboženští vůdcové očekávají, že ji Ježíš na základě Božího přikázání odsoudí. Ale on to neudělá. Místo toho Ježíš říká: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ Ježíš jí odpouští a posílá ji na novou životní cestu.

Boží omilostnění má za následek změnu života. A o tuto proměnu jde v následující kapitole.

Kdo je svatý?

Název této kapitoly je „posvěcení“. To není úplně běžný pojem z novin. Co toto slovo znamená?

Zeptejme se napřed: Kdo je vlastně svatý? A co znamená „svatý“?

Ve Starém zákoně (3. Mojžíšova 19, 1–2) čteme: Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Mluv k celé pospolitosti Izraelců a řekni jim: Budte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.“

Svatý je tedy předně Bůh. Měli bychom se odnaučit definovat Boží vlastnosti podle svých představ. O Bohu víme jenom to, co nám on sám ukáže. Čtíme proto biblické zprávy. Proroka Izajáše například vyděsila Boží svatost, když se mu v chrámu v Jeruzalémě otevřel pohled do Boží skutečnosti. Vidí a slyší anděly, serafíny, kolem Božího trůnu, jak Boha vzývají: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Izajáš reaguje zděšeně: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů“ (Izajáš 6, 1–7).

Pokud je Bůh ve své svatosti tak nepřístupný a zcela jiný, než jsme my, jak potom mohou být za svaté označeni lidé? Žádný člověk není bez hříchu. Nikdo si nemůže osobovat čistotu a pravdivost a spravedlnost, která je vlastní jedině Bohu. Přesto se ale během dějin křesťanství utvořila představa o svatých, kteří jsou téměř bezhříšní a bezchybní. To je však omyl.

Bible ovšem taky mluví o lidech jako o „svatých“, jak jsme už viděli v citátu z Třetí Mojžíšovy. Slovo svatý se objevuje rovněž na začátku První epištoly Korintským: „Pavel ... církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, ať jsou shromážděni kdekoli“ (1. Korintským 1, 1–2). Je překvapivé, že Pavel označuje za svaté právě křesťany v Korintu. Při čtení obou dopisů do Korintu rychle zjistíte, že nebyli bezchybní a bezhříšní. Naopak, byly tam spory i sexuální nesrovnalosti. Jak to, že byli Korintští svatí?

Svatý je, kdo nebo co cele patří Bohu a je k dispozici jen jemu. V tomto smyslu byly například nástroje v chrámu svaté. Používaly se jenom při bohoslužbě. Kdo Ježíši vyzná svoje hříchy a dostane od něho odpuštění, patří cele a jen Bohu. Vše, co ho od Boha oddělovalo, je pryč. Je Božím vlastnictvím a díky tomu je svatý. Jsme tedy buď bezbožní, nebo svatí, jsme Bohu odcizení a oddělení od něho, nebo mu patříme. Proto je Izrael i církev Ježíše Krista nazvána „svatý národ, lid náležející Bohu“ (1. Petrova 2, 9).

Každý, kdo skrze Ježíše dostal darem odpuštění svých hříchů a přijal je, je tedy svatý. Dostal darem nový vztah k Bohu. To je neslýchané, něco podivuhodného a zvláštního – svatého.

Moc dobře, že přijde Boží soud! Možná vás toto tvrzení překvapí. Protože změkčilé křesťanství dnešních dnů se pokouší biblické výpovědi o Božím soudu zamlčet. Bůh je prý Bohem lásky. Nikomu prý nic neudělá. Strašit Božím soudem se údajně nehodí. Evangelium je přece radostná zpráva, ne vyhrožování, tvrdí tito lidé. Bereme-li ovšem přicházející Boží soud jako vyhrůžku, nebo jako blahodárné zaslíbení, záleží zcela na tom, kde člověk stojí a kam směřuje.

Milióny lidí, jejichž práva jsou pošlapávána, touží po spravedlivém soudu, který by prosadil jejich práva. Trpí tím, že moc ohýbá právo. Mnozí se už vzdali naděje, že by se někdy dočkali spravedlnosti. V mnoha společnostech našeho světa trpí lidé tím, že nespravedlnost a bezprávi jsou přímo součástí zákonů. Jenže to, co je legální, vůbec nemusí být legitimní.

Ježíš dal utištěným veliké zaslíbení: „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“ (Matouš 5, 6). To znamená: Bůh utiší jejich hlad a žízeň po spravedlnosti. Prosadí právo proti překrucovačům a ohýbačům práva a spravedlnosti. Ještě jednou zavede řeč na všechno. Kdo to bere jako vyhrůžku a hrozbu, má k tomu jistě důvod. Nebylo by špatné, kdyby si tuto pravdu uvědomovalo více lidí. Ty, kteří překrucují právo v bezpráví, to žel nijak neohromuje. Opírají své machinace o blud, že oni sami jsou nejvyšší instancí, že Bůh neexistuje nebo je jejich komplicem. A i když jim nějaký vnitřní hlas říká, že je to jinak, potlačí ho. Pavel to popisuje takto: „Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednají, jsou hodni smrti; a přece nejenže sami tak jednají, ale také jiným takové jednání schvalují“ (Římanům 1, 32).

Naše lidská důstojnost

Existuje ještě jeden další silný důvod, proč je ohlášení Božího soudu dobrou zprávou. Bůh tím garantuje lidskou důstojnost. Bůh nás oproti jiným stvořením vyznamenal tím, že s námi mluví, dává nám úkoly a žehná nám. Proto můžeme, smíme – a musíme – Bohu odpovídat. Vztah mezi Bohem a člověkem je vztah já-ty. Můžeme se modlit, můžeme Bohu důvěřovat a řídit se ve svém životě jeho slovem. Můžeme mu ale také nedůvěřovat, odmítat rozhovor, důvěru, poslušnost. Bůh nám dal tuto svobodu. Celý náš život se ale tak jako tak odehrává v tomto vztahu. Buď prospívá, nebo se rozpadá. Jak se stalo, že člověk přehodil výtýbku, popisují první kapitoly Bible (1. Mojžíšova 1–3).

Od té doby, co člověk považuje sám sebe za nejvyšší bytí, pokouší se uniknout své odpovědnosti před Bohem. Jedna oblíbená forma útěku spočívá v tom, že hledáme pro svoje křivdy a selhání vysvětlení, která nám uleví. My za to vlastně nemůžeme. Mohou za to naše dědičné dispozice nebo rodiče, naše výchova, celá společnost – ať je to, kdo chce – a poměry. Chápeme se jen jako produkt okolností. Na nás žádná vina nepadá. Neneseme za své jednání žádnou odpovědnost.

Něco takového platí pro zvířata. Psa nemůžeme činit morálně odpovědným za to, že kouše. Řídí se svými instinkty. Samozřejmě že ani my lidé nežijeme izolovaně od toho, co se stalo před námi a co se děje kolem nás. Okolnosti nás skutečně ovlivňují. Přesto poslední odpovědnost za sebe sama neseme my sami. Pokud se této odpovědnosti zříkáme, pozbýváme svou lidskou důstojnost.

Bůh ale dál trvá na tom, že jsme jeho obrazem, jeho protějškem, který miluje, se kterým mluví, kterému dává úkoly a od kterého očekává odpověď. Ježíš mluvil o Boží radosti z toho, když i jediný hříšník dělá pokání, obrátí se a vrátí se domů (Lukáš 15). Bůh po nás touží. Proto nepřeslechnutelně volá. A na konci času povolá mrtvé z hrobů. Ještě jednou promluví ke všem lidem. A oni mu budou muset odpovědět. Ať tomu věříme, nebo nevěříme, všichni se budeme Bohu zodpovídat za svůj život. To je naše lidská důstojnost.

Ve „společnosti nevinných“, jak naši společnost označil frankfurtský politolog profesor Iring Fetscher, se nám vzpomínka na lidskou důstojnost, která je dána naší odpovědností vůči Bohu, může dobře hodit. Pomůže nám znovu se naučit chodit zpřímá.

Ohlašování Božího soudu na konci dějin je proto dobrá zpráva.

Ježíš Kristus přijde jako soudce světa

Čteme-li evangelia, musíme si všimnout, že Ježíš o sobě opakovaně mluví jako o „Synu člověka“. Tento výraz není jen jiným označením pro člověka. Výraz „Syn člověka“ pochází od proroka Daniela. Ten v sedmé kapitole referuje o soudu nad světem, který mu Bůh ukázal ve vidění (Daniel 7, 9–14):

„Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy. Tu jsem viděl, že pro ta troufalá slova, která roh mluvil, viděl jsem, že to zvíře bylo zabito, jeho tělo zničeno a dáno k spálení ohněm. Zbylým zvířatům odňali jejich vladařskou moc a byl jim ponechán život do určité doby a času. Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno!“

Osmdesátkrát je Ježíš ve čtyřech evangeliích označen jako Syn člověka. Až na jeden případ tak Ježíš tituluje sám sebe. U zbožných Židů, kteří znali Bibli a také význam tohoto označení, to vyvolávalo rozhořčení. Při procesu před velehradou v Jeruzalémě byl Ježíš díky svému nároku, že je Syn člověka, odsouzen k smrti za rouhání (Matouš 26, 63–66).

Ulrich Parzany (nar. 24. března 1941 v Essenu) je německý evangelický teolog, farář, evangelista a autor.

V letech 1961 – 1964 studoval teologii ve Wuppertalu, Göttingen, Tübingen a Bonnu. V letech 1964 – 1965 pracoval jako vikář Evangelické luterské církve v Jeruzalémě a v Beit Jala. Teologické vzdělání dokončil v Essenu absolvováním Kazatelského semináře Evangelické církve v Porýní.

Po své ordinaci působil Parzany v letech 1967 – 1984 jako farář pro mládež a vedoucí Weiglova domu v Essenu (kde před ním řadu let působil evangelista Wilhelm Busch). V letech 1984 – 2005 byl Parzany generálním sekretářem Křesťanského sdružení mladých lidí – YMCA v Německu. V letech 1987 – 2005 byl členem výboru Německé evangelické aliance. Mezi lety 2002 – 2005 vedl také Lausanské hnutí v Německu. Na světové výstavě EXPO 2000 byl ředitelem Pavilónu naděje, který se stal symbolem světové výstavy.

V letech 1993 – 2013, vedle své práce v YMCA, vedl Parzany sdružení Pro-Christ a působil jako hlavní řečník na evangelizačních shromážděních proChrist (1995, 1997, 2000, 2003, 2006, 2009 a 2013) se satelitním přenosem po Německu a mnoha dalších evropských zemích, včetně České republiky.

Parzany je autorem a spoluautorem celé řady knih a publikací. Česky vyšla v roce 2011 jeho kniha zamyšlení nad Žalmy „Denně k tobě volám“.

www.jizni-mesto.evangnet.cz/parzany